

אל האופק

עלון עובדי נמל אשדוד | גיליון מס' 38 | תשרי-חשוון תשע"ז | נובמבר 2016

אולי גם אתם נלכדתם בעדשת הפפראצי? - עמוד 4

חברי משלחת הנמל לפולין מצאו חברים לחיים בצל המוות - עמוד 6

הישגים מרשימים לספורטאי הנמל בספורטיאדה באילת - עמוד 10

אפרת קסלר מסכמת 6 שנות קידום מעמד האישה בנמל - עמוד 14

שנת 2028. התוכנית כוללת הצטיידות ושדרוג מנופים המותאמים לקליטת אניות ענק, סימולטור להכשרת מנופאים, הקמת מסוע גרעינים והתאמת הרציפים ובריכת הנמל לקליטת אניות ענק.

בהזדמנות זאת, אבקש להביע תודה והערכה לעבודה המאומצת של כלל העובדים במהלך תקופת חגי תשרי. הנמל תפקד בצורה מעוררת השראה בימים שבין חג למועד ובין ערב חג לסוף שבוע, דבר שמעיד על העוצמה שלנו כחברה, אשר מתפקדת בשיא העשייה גם בימים שבהם המשק הישראלי מוריד הילוך. אני סמוך ובטוח כי יחד, בכוחות משותפים, נצטייד את החברה קדימה.

שלכם,
יצחק בלומנטל,
מנכ"ל חברת הנמל

משפחת נמל אשדוד היקרה, אנו ניצבים כיום בפתחה של שנה אזרחית חדשה, לקראת אתגרים חדשים ולפני כתיבת דף חדש בסיפור חייו של הנמל. השינוי במבנה הנמלים בישראל ועמו הכניסה שלנו לעידן חדש של התמודדות עם תחרות ישירה, עשוי להיות פרק חשוב בחייו של נמל אשדוד. שיתוף הפעולה שלנו מאפשר לנו להיות השער הכלכלי המוביל של ישראל גם בתקופה זו.

ואכן יש תוצאות לשיתוף הפעולה המבורך בחברה שלנו. שנת 2016 צפויה להיות שנת שיא בשינוע מטענים ומכולות. את החציון הראשון השנה סיכמנו בנתונים כספיים המעידים על מגמת הצמיחה המרשימה שלנו כגוף עסקי. סיימנו את החציון הראשון עם הכנסות של 529.4 מיליון שקלים, גידול של 14% ביחד לתקופה המקבילה אשתקד. בסיכום הפעילות התפעולית לחודשים ינואר-אוגוסט נרשם גם כן גידול של 14% בהשוואה לשנה שעברה.

בצד זאת, אנו לא נחים על זרי הדפנה וממשיכים לעבוד קשה, להשתפר ולהתייעל כל הזמן. דירקטוריון החברה אישר תוכנית השקעות בהיקף כספי של למעלה מ-2 מיליארד שקלים עד

גידול של כ-13.7% בהכנסות הנמל בחציון הראשון

חברת נמל אשדוד סיימה את החציון הראשון של שנת 2016 עם הכנסות של 592.4 מיליון שקל, גידול של כ-71 מיליון ₪, המהווים עלייה של 13.7% ביחס לתקופה המקבילה אשתקד. נתון זה מצטרף למגמת הצמיחה בהכנסות ברבעון הראשון של שנת 2016, אשר הסתכמו בכ-280 מיליון ₪, בהשוואה לכ-250 מיליון ₪ ברבעון המקביל בשנה הקודמת.

הגידול בהכנסות נובע מגידול בהיקפי הפעילות בכל מגזרי הפעילות בנמל ובעיקר מגידול של כ-12.3% בהיקף המכולות (TEU) ומגידול של כ-20.4% בהיקף המטען הכללי.

בסיכום הפעילות התפעולית של המחצית הראשונה של 2016 נרשם גידול מרשים של סך המטענים שעברו בנמל אשדוד העומד על למעלה מ-11 מיליון טון, גידול של כ-15% בהשוואה לתקופה מקבילה אשתקד. הגידול בפעילות נרשם בכל המגזרים, עם שיעורי גידול בולטים של למעלה מ-20% במטען הכללי.

מנכ"ל חברת נמל אשדוד **יצחק בלומנטל** אמר כי: "דירקטוריון החברה, ההנהלה והעובדים הובילו לגידול מרשים בפעילות החברה במחצית הראשונה של שנת 2016."

נחנך סימולטור מנופים חדשני

טקס חנוכת סימולטור חדש התקיים בחברת נמל אשדוד בהשתתפות הרב שלמה פרץ, מנכ"ל חברת נמל אשדוד יצחק בלומנטל, השופט בדימוס סטיב אדלר, עובדים וחברי הנהלה.

הסימולטור מיועד להכשרת מנופאים ומדמה את כלל מצבי מזג האוויר הקיצוניים כמו גשם, רוח, ערפל וים סוער, והתקלות השונות שעלולות להיווצר בעקבותיהם תוך כדי עבודה תפעולית. בכך יאפשר הסימולטור שדרוג היכולות המקצועיות ושיפור תפוקות, צמצום נזקים, העלאת רמת הבטיחות בעבודה התפעולית במצבי קיצון, מתן הדרכה טכנולוגית והכשרה חתוכים ברמה הכי גבוהה בטרם עלייתם לתפעול מנוף בעבודה המעשית, ושמירה על כשירות וריעון שנתי לכלל מנופאי החברה.

החברה שנבחרה לספק את הסימולטור הינה GLOBALSIM האמריקאית, אשר מייצרת ומספקת סימולטורים לצבא ארה"ב ולנמלים אזרחיים ברחבי העולם.

מנכ"ל חברת נמל אשדוד **יצחק בלומנטל** אמר כי "מדובר בפרויקט יקר ערך בעלות כוללת של כ-5 מיליון שקלים. החלטנו להשקיע בתפעול והכשרה מקצועית, במטרה להבטיח שהמנופאים, חוד החנית בעבודת הנמל, יוכלו לתת שירות מצוין בכל מזג אוויר, ויתמודדו היטב בתחרות האזורית העתידית."

פינת האתיקה

מאת גדעון שילה, ר"ח, הממונה על האתיקה

למה ישראלים אינם עומדים בתור?

(קטעים ממאמר של ד"ר יובל קרניאל – יו"ר ועדת האתיקה של רשות השידור)

החברה האנושית בנויה על בסיס אמון בין אישי – אמון בבני אדם, במוסדות החברה, במדינה, באמונים במטבע, בקיומם של כללים ונורמות התנהגות, בשכר ובעונש. האמון הוא לפיכך הנכס החברתי החשוב ביותר. אם הוא קיים, ניתן לבסס עליו יחסים בין אדם לחברו וגם חברה ראויה ומשגשגת. בהעדרו אנו נדונים לכאוס, בלבול, מאבק מתמיד על הישרדות, אלימות ותסכול.

באופן טבעי אנו נותנים אמון באנשים אותם אנו מבינים והדומים לנו והשותפים לנו בערכים, באידאולוגיה ובתרבות. המורכבות הולכת וגדלה ככל שאנו עוסקים בחברה מגוונת יותר תרבותית – כמו החברה הישראלית – שהינה שסועה ומורכבת מזרמים שונים, שמשתררת ביניהם הסכמה חלקית ומגבלת בלבד, אם בכלל, על ערכים ואתיקה מסוימים.

עמידה בתור מבטאת את אמון הציבור במערכת שבפניה הוא עומד. האדם המגיע לתור מקבל את ההנחה שיש כאן סדר, שיש אדם שהגיע לפניו, שזכותו לקבל את המוצר או השירות לפניו. העמידה בתור משקפת את האמון בכך שיש הגינות במתן שירות לאדם שהגיע קודם. זוהי קבלה של הערך והעיקרון של שוויון בין העומדים בתור: כבוד הדדי.

כאשר אין כלל אמון במערכת, בערכיה ובמנגנוניה, לא ניתן גם לקיים חברה שתושביה יעמדו בתור. זה כמובן המצב בחברה הישראלית. כאשר ישראלי ניגש לקבל שרות הוא לא נותן אמון במסגרת, בנותן השרות ובציבור שמקיף אותו. הוא אינו מניח שהערכים הבסיסיים של התור ישמרו. כל אדם מניח לפיכך שאם הוא לא יעקוף או ידחוף הוא לא יעלה לאוטובוס או לא יקבל את השירות. יתכן שהמוצר יגמר, השרות יפסק, אנשים שיגיעו אחריו ינסו לקבל את השרות לפניו, ונותני השרות לא יקפידו על הגינות ושוויון אלא יעדיפו את המשפחה שלהם, את המקורבים ואת החזקים. בנוסף יודע הישראלי כי דחיפה, עקיפה, צעקה או תירוץ להתקדמות בתור (יש לי רק שאלה, האח שלי שומר לי מקום, הייתי כאן קודם), יתקבלו בטבעיות או בסלחנות ויעניקו לו מקום מועדף בתור. בכל מקרה, אין חשש מענישה או מסילוק מהמקום. כלומר, כדאי לנסות.

תחושת התסכול של כל מי שעוקפים אותו ונדחפים לפניו בתור היא שמחזקת את חוסר האמון בכוחה וביכולתה של חברה לשמר את ערכיה ולהגן על תושביה.

העובדה שאנו חסרי אמון אחד כלפי השני גורמת לפגיעה של ממש באיכות הביצועים. כאשר אנו נותנים אמון ואחרים נותנים בנו אמון, אנו נדרשים לעמוד בציפיות, למלא אותן, ולהקפיד על הסטנדרטים המצופים מאיתנו. לעומת זאת, כאשר הנורמה בחברה היא של חוסר אמון, קל מאוד להצדיק את חוסר האמון בביצוע כושל. ביצועים נמוכים גוררים עלות גבוהה של חוסר ודאות ושל מנגנונים יקרים.

חברת נמל אשדוד ערכה מפגש לקוחות עם המובילים היבשתיים

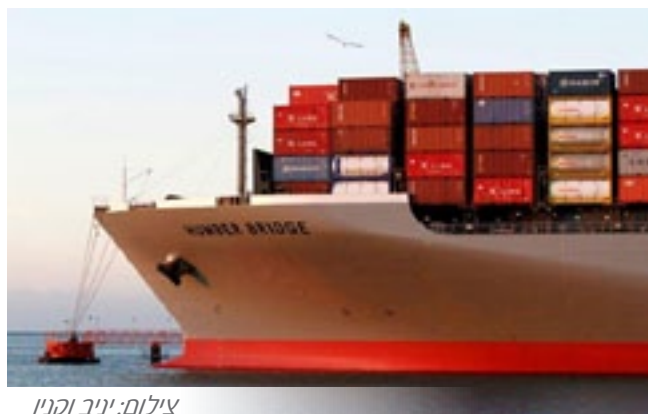

צילום: פבל טולצ'ינסקי

חברת נמל אשדוד ערכה מפגש לקוחות פרימיום בהשתתפות סמנכ"ל התפעול מסופים וים, איציק כהן; סמנכ"ל לקוחות, אלי בר יוסף; מנכ"ל סע שא, אבי קוסטו; מנכ"ל מועצת המובילים, דוד כוכבא; ומובילי המטענים הגדולים של נמל אשדוד.

האירוע התקיים בבניין פנורמה בתל אביב. המפגש מהווה חלק מסדרת מפגשים שעורכת חברת נמל אשדוד מידי רבעון. במסגרת זו משתתפים ארבעה קהלי יעד שונים, ביניהם מובילים יבשתיים, בעלי חברות ספנות וסוכני אוניות, עמילי מכס ויבואנים ויצואנים. מטרת המפגשים היא ליצור ערוץ תקשורת פתוח המבטיח דיאלוג שוטף וקידום העבודה המשותפת.

ממשיכים להגביר את הקצב

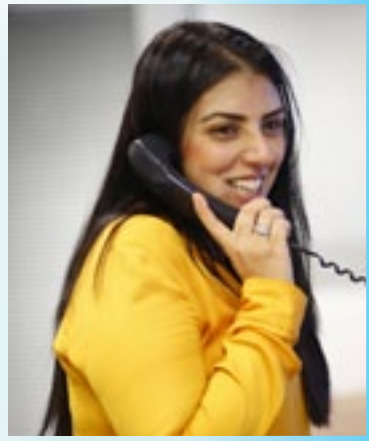
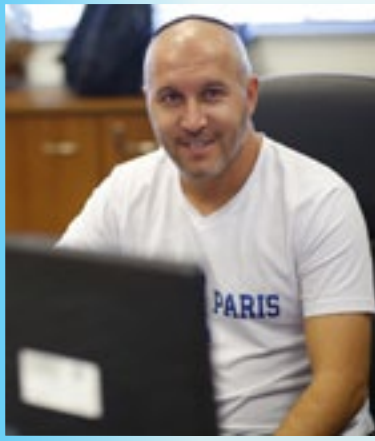
צילום: יניב קנין

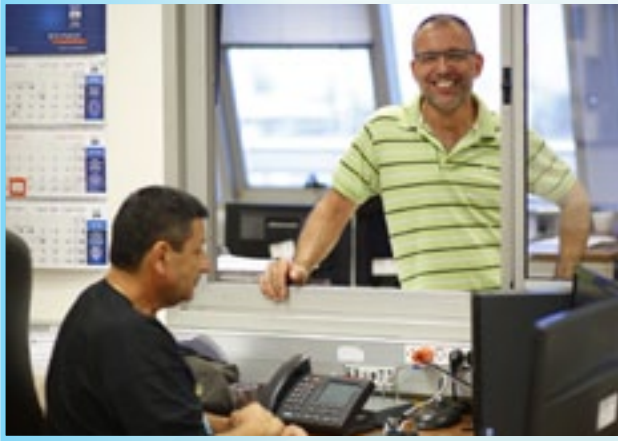
חברת נמל אשדוד ממשיכה לשבור שיאים ולבסס את מעמדה כחברת הנמל המובילה בישראל. ב-4/10/2016 שברה החברה שיא בשינוע מכולות.

עובדי חברת נמל אשדוד הצליחו לשנע כ-2000 מכולות בקו המים, ע"9 צוותים, אשר עבדו על 5 אניות במוצאי חג ראש השנה. משמעות הדבר היא כי שונעו במוצע כ-220 מכולות לצוות – כך מבטיחה חברת הנמל שירות איכותי ומהיר ללקוחותיה (35.5 מכולות לשעת מנוף).

פּרעזינאַנט יאָאָב

צילום: פּאַב טולצ'נסקי

חברים לחיים בצל המוות

רק כאשר שבו ארצה הבינו חברי משלחת נמל אשדוד לפולין את עוצמת החוויה המטלטלת שעברו ואת החיבור שהיא יצרה בין החברים

שהביאו איתם סבלנות, סובלנות, קצת בדיחות, קצת רצינות, הרבה תמיכה ברגעים הקשים והרבה חיוכים לרגעים של בין לבין. חברים שכאלו ששמו לרגע בצד את המשפחה, העבודה החברים מהבית והתמסרו לגמרי למסע, לקבוצה ולמטרה שלשמה באנו, לייצג בכבוד את נמל אשדוד. אני חושבת שעמדנו במשימה וגם הרווחנו מסע בלתי נשכח וחברים לחיים."

טלי בן שבת: "שם בפולין בין כל הזוועות האלה נחתמת בינינו מין ברית ללא מילים. אהבה וקירבה בין חילוניים, דתיים ושלל אנשים שונים. והיום כאן בארץ אני מבינה שרק הם יכולים להכיל ולהבין."

אף עין לא נותרה יבשה

כבר ביום הראשון נחשפה הקבוצה לגטו וורשה, שממנו לא נותר כמעט זכר.

"גטו ורשה של היום הינו שכונה ירוקה בלב העיר ורשה, שרק סימנים בודדים כמו חומה מקולפת וקיר מתפורר נשאר בה בכדי להעיד בדממה על הזוועות שאירעו שם... ממש שם", נזכרת הלית. "בזמן שרועי מספר על החיים בגטו, מציץ מחלון אחד הבתים חתול בית יפהפה שמזכיר לי שחיים בבתי האלו אנשים, ומנהלים חיים נורמליים

"אני זוכרת בדיוק את הרגע שהתפרסמה הידיעה על המשלחת לפולין, היה ברור לי שאני מתמודדת", נזכרת הלית אמיגה ברגעים שלפני המסע לפולין עם משלחת עובדים מכל תחומי העיסוק בנמל (כמעט), שיצאה לחוויה מטלטלת משותפת בצל השואה בסוף חודש מאי 2016. "חיפשתי תשובות לכל השאלות שנשאתי עמי משחר ילדותי, שאלות שלרובן אין תשובה - לא בפולין וכנראה שלא בשום מקום בעולם."

המפגש הראשון עם חברי המשלחת הלחיץ מעט את הלית: "לא הכרתי יותר ממחצית החברים, ולא הייתי בטוחה שזה רעיון טוב, לעבור חוויה מטלטלת רגשית עם חבורה של אנשים שחלקם כרוכם - זרים גמורים בשבילי."

חברי משלחת נמל אשדוד לפולין, מאי 2016

טלי בן שבת, בנדה (דוד בן דוד), חיים כהן, חן זנד, שי אשכנזי, אלון אלקריף, שלום אלמקייס, רינת בראון, הלית אמיגה, איציק אמסלם ואיציק גרומן, איתן ארגמן, אלי ממן, הרצל חיון, אהוד יוסף, אופיר בטיטו, דודו סליימן ודודו זריהם, דניאל אבוטבול, יוסי מרש, גיל אטל, שלמה ליברמן, אורי סנדק, תומר שפץ.

שבעה ימים לאחר מכן, הדברים נראו לגמרי אחרת: "...אחרי שבוע גדוש בסיורים מדהימים, סיפורים מרתקים, טונות של מידע, קופסאות עם לחמניה, סלמון וביצה, חלבה לקינות, אגס ולפעמים תפוח, וכריס (המדריך הפולני) וג'ן דובר (Dzien dobry - שלום בפולנית) וקללה יומית ושיר... ובעיקר רועי (המדריך הישראלי המקצועי) אחד שסבל בשקט את כולנו ותמיד חיך גם כשלא היה קל... חזרנו פתאום לארץ... ורק אז הבנו את גודל החוויה והחיבור שהיא יצרה בין חברי המשלחת,

טלי בן שבת: "...בין כל הזוועות האלה נחתמת בינינו מין ברית ללא מילים. אהבה וקירבה בין חילוניות, דתיים ושלל אנשים שונים."

”הילית אמיגה: “...בקברי האחים
 אנחנו מתפרקים. המחשבה הזו
 שתחת רגלינו קבורים כל כך
 הרבה אנשים שלא זכו להזדמנות,
 שהושמדו באכזריות מול יקיריהם,
 שגם אם זעקו איש לא שמע אותם,
 זו מחשבה קשה מנשוא...”

לגמרי... במקום שעבורנו הוא הכי רחוק מהנורמליות”.

המקום הראשון שהזכיר להילית את הסיבה שלשמה הגיעה למסע הזו היה העיירה הקסומה טיקוצ'ין: "רועי מחבר אותנו בהרבה הומור לחיי הקהילה במקום, מספר על החלבן ועל השדכנית... על ההווי הכפרי של הקהילה היהודית בעיירות הקטנות... ולאט לאט אנו מובלים אל רחבת השוק הציורית... בדיוק כאן נאספו כל יהודי טיקוצ'ין... ילדים והוריהם, מבוגרים וחולים... משפחות על משפחות התכנסו בכיכר הקטנה, ומשם אולצו לצעוד מרחק רב מאד עד ליער לופוחובה, שאותו אנו רואים מרחוק... וכמובן שאותנו לוקחים באוטובוס הממוזג והנוח... כשברקע נשמע שיר עצוב עד דמעות של יהורם גאון ששואל: לאן הולכת את הדרך? אנחנו יודעים... אבל הם לא ידעו... שבתוך היער הירוק והמרהיב ביופיו, מחכה להם קבר אחים גדול, ושלעולם לא יחזרו אל בתיהם, אל חייהם, אל החיים. לא ראיתי את פניהם של חברי המשלחת כי כל אחד היה ספון-צפון במחשבותיו, אבל אני יודעת שאף עין לא נותרה יבשה.

”בקברי האחים אנחנו מתפרקים, המחשבה הזו שתחת רגלינו קבורים כל כך הרבה אנשים שלא זכו להזדמנות, שהושמדו באכזריות מול יקיריהם, שגם אם זעקו איש לא שמע אותם... זו מחשבה קשה מנשוא. החברים היקרים קוראים קדיש ומדליקים נרות זיכרון, רועי מבקש שנעשה מחווה משלנו ונגקה את האזור מפסולת של מבקרים ואנחנו עושים זאת באהבה. משהו קורה שם ביער הזה, שמחבר בקשר חזק את כל חברי הקבוצה אחד לשני”.

דגל, המנון ומדינה – השילוש המגן

אותם רגעים ממש הביאו את חן זנד להארה. "את פנינו ביער קיבלו לא רק בורות מגודרים שבשקט מחריש מספרים את שהתרחש", כותב חן, "אלא גם יתושים תוקפניים שגם דרך הבגדים את עבודתם (למצוץ דם של יהודים) במרץ עושים.

”התעטפתי בדגל ישראל, שנתן לי הגנה מושלמת מול מוצצי הדם !!!

”כמה סמלי היה, שם, מול בורות ההשמדה, שרנו את התקווה ואז הבנתי שדגל, המנון ומדינה – אלו שלושת הדברים שהיו חסרים ליהודים בטיקוצ'ין כדי לקבל את אותה ההגנה שאני קיבלתי מפני מכונת ההשמדה”.

חבטה בבטן

ביום השלישי הגיעו חברי המשלחת למיידאנק - מחנה ריכוז המשולב עם מחנה השמדה.

”מיידאנק חובט בכך בטרם יישר בבטן”, כותב תומר שפץ. ”מדובר בחוויה חושית, בעין, בריח ובדמיון שמתערר מהשילוב של כל אלה יחד ומעלה זיכרונות ואסוציאציות מכל הסרטים, הספרים והסיפורים. הכל הופך פתאום למציאות עם ביתני העץ, חדרי הגזים, הקרמטוריום ופחיות של גז ”ציקלון ב” בחדר צדדי ששימש כמחסן.

”הריח מצטרף לחוויה במיידאנק, כאשר נכנסים לצריפים ולביתנים ביום קיץ חם, והכל דחוס, ובאוויר עומד ריח שלא נותן להתחמק מהמחשבות ומהתמונות שעולות בדמיון בחדר המקלחת, שכמו נלקח מסרט השואה האחרון שבו צפינו”.

להילית המשרפות של מיידאנק הזכירו תפאורה של סרט אימה. ”ממיידאנק תמיד אזכור את קולו של הרב המקונן במשרפות... ואת קולו של חן זנד הנשבר מול הר האפר הנורא ושובר בלי ספק את כולנו, ולבסוף הקדיש שמרעיד את הלב ומזכיר לי שוב ושוב שלא משנה מי בחרתי להיות במשך חיי ואיך בחרתי לחיות, בלידתי ובמותי אני שייכת לעם שלי לעם היהודי, ואני מקבלת את זה באהבה וגאווה.

מיידאנק

קבר האחים ביער לופוחובה

אושוויץ

מיידנק - ליד גדר התיל

ביקור שורשים

ביום הרביעי למסע יצאה המשלחת לביקור אישי שביקש תומר בעיירה יהודית קטנה, קולבושובה, שם התגוררה משפחת סבו מצד אביו. "אל עיירת נעוריו חזר אבי סבי לאחר 30 שנה, יחד עם בניו, בתקווה למצוא פה מקלט בין בני משפחתו", כותב תומר. "רק סבי, שהיה פעיל ציוני כבר בגרמניה, מצא דרך לצאת לארץ ישראל. אביו ואחיו שנותרו מאחור בקולבושובה מצאו פה את מותם עם חיסול הקהילה. אני מצטלם ליד בית הכנסת הישן, חושב על סבא שהיה פה ממש, מסתכל על תמונה מחתונה משפחתית שצולמה מספר שנים קודם לגירוש, מכל המצולמים שרדו רק שניים. סבי ואחותו."

צלילי המוות חיים לנצח

המקום שהשפיע על הילית בעוצמה הרבה ביותר היה אושוויץ-בירקנאו. "שני מחנות השמדה ענקיים, בנויים בשלמותם כי הנאצים לא הספיקו לפרק. פסי הרכבת עומדים שם... ואי אפשר שלא לתאר את המוני האנשים שירדו מהרכבת ודרכו על אותם פסים שעליהם אנחנו מצטלמים למזכרת.

"ערימות הבגדים, הכלים, הנעליים השיער... תמונות הזויות, סוריאליסטיות, מזעזעות... ולעזאזל אמיתיות!!!!!! שלא יצאו מראשי לעולם ויזכירו לי יום יום לנהוג באנושיות בכל אדם באשר הוא.

"ביתני העץ עם ריח הטחב המחניק, נטולי החלונות... בלי טיפת אויר צח. שחזור של מיטות האסירים, קטנות וצרות... הדרך אל תאי הגזים והמשרפה... תאי הגזים המופצצים שערימות האבן המופגזות נותרו שם כאנדרטה לכל אלו שירדו במדרגות והפכו לגל של אפר. המדרגות שעליהן ישב הילד יצחק גוגול וניגן במפוחית כחלק מתזמורת המוות שהקים האס.אס... עד שראה את בני דודיו מובלים אל מותם... ומאז

הקטנטנים שלא הספיקו לגעת בחיים

"במיידאנק שמענו את סיפורה של הלינה בירנבוים, הילדה האומללה שבכניסה למקלחות האמיתיות גילתה שאמא שלה שהרגע עמדה מאחוריה, שהרגישה את גופה צמוד אליה - כבר לא לידה. "אמא איננה..."

תומר: "ליד גדר התיל המחושמלת שמפרידה בין חלקי המחנה מספר לנו רועי שהתפקיד האהוב ביותר על הלנה היה ניכוש העשבים במרווח הצר בין שתי הגדרות המחושמלות. בתוך הגיהנום של מיידנק, מצאה הילדה הקטנה רגעים של שקט, של שלוה, רק כאשר אולצה לזחול בבוץ במרווח צר ביותר בין שתי גדרות חשמליות, שכל נגיעה בהן תביא לה מוות מידי, ולנכש עשבים. שם איש לא הציק לה."

הילית: "המחשבות על אמה של הלינה ברגע שלא הוכנסה יחד עם ביתה למקלחות צורבות לי את הלב, מחשבות על הרגע שהופרדה ממנה לנצח מבלי שיכלה לומר לה שלום. הלינה נכנסה לי ללב - היא מייצגת בשבילי את המוני הילדים והילדות שנקרעו באכזריות בלתי נתפסת מהוריהם. מבחינתי זוהי הטרגדיה הגדולה ביותר בתוך כל הזוועה הזו שנקראת שואה. הילדים, אותם קטנטנים שלא הספיקו לגעת בחיים, חלקם נותרו בודדים בעולם בלי נפש חיה שתדאג להם כשהם חשופים לקור, רעב והתעללות בלתי נתפסת, וחלקם עזבו את העולם הזה מבועתים כשהם נרצחים ומושלכים."

סכנת חיים להצלת אחרים

בערב השני למסעם נפגשו חברי המשלחת עם חסידת אומות עולם, ידביגה גברין, שהוריה הסתירו יהודים אחדים בביתם ונתפסו על ידי הנאצים, אביה הוצא להורג ואימה נאסרה.

תומר: "ידביגה מספרת שבית הוריה, בכפר בו התגוררו, היה סמוך ליער. יום אחד דפק על דלתם אדם זר, יהודי כך מסתבר, שהיה במנוסה מהגיטו הסמוך, וחיפש מחסה. הוריה של ידביגה לא היססו הרבה והכניסו אותו לביתם. סמיכותו של בית המשפחה ליער הפך אותו לתחנה אטרקטיבית בדרכם של יהודים שניסו לברוח אל היערות מהגיטו."

הילית: "בהמשך, ידביגה ואחיה שהיה אז בן 4 שנים בלבד מוצאים מהבית ורואים את הגרמנים מעלים אותו באש... מאוחר יותר יספר לנו אחיה של ידביגה שזו התמונה היחידה שהוא זוכר מאותו לילה... ביתו העולה באש. ידביגה, שהיא ילדה בת 12 בלבד, ממשיכה לפעול למען יהודים. הוריה והיא מוכרים על ידי "ד ושם" כחסידי אומות עולם. היא מספרת שאין בה שום חרטה על כל מה שקרה למשפחתה בעקבות העזרה ליהודים ושהייתה עושה זאת שוב. אנחנו שואלים אותה אינספור שאלות, והיא עונה בבהירות ובצלילות על כולן, והשאלה שאני שואלת את עצמי עמוק בלב - האם גם אני הייתי מסכנת את משפחתי? את ילדיי? בכדי להציל אנשים אחרים? ושוב עולה התהייה: באיזה מבחנים האנשים האלו עמדו?"

תומר שפץ: "... בתוך הגיהנום של מיידנק, מצאה הילדה הקטנה רגעים של שקט, של שלוה, רק כאשר אולצה לזחול בבוץ במרווח צר ביותר בין שתי גדרות חשמליות, שכל נגיעה בהן תביא לה מוות מידי, ולנכש עשבים. שם איש לא הציק לה..."

טל אלגזי: "למדתי שיעור חשוב על פרופורציות בחיים, על לא לקחת ללב, על לעמוד על שלי ולהתעקש על מה שחשוב לי - בחוכמה וברוגע..."

שלהם ע"ש אהוד מנור, ואצלי בלב יתנגן חזק שיר שהוא כתב, שיר שליווה את מחשבותיי לאורך כל המסע הזה: "אין לי ארץ אחרת". שמחה שזכיתי להיות שותפה במסע.

טל אלגזי חזרה מהמסע מצוידת בתובנות רבות - על החיים בכלל, על העבודה, על כל מה שמסביב ובעיקר על עצמה: "למדתי שיעור חשוב על פרופורציות בחיים, על לא לקחת ללב, על לעמוד על שלי ולהתעקש על מה שחשוב לי - בחוכמה וברוגע."

"דבר נוסף שלקחתי ממסע זה, ואולי אף החשוב ביותר עבורי, הוא החברים. לפני שנסענו אמנם הכרתי את רוב חברי הקבוצה, אך לא ידעתי עד כמה החיבור הזה יהיה עוצמתי. הכרתי אנשים מדהימים, חכמים, מצחיקים, רגישים, ולא תיארתי לעצמי עד כמה חלקם אף יהפכו לאוזן קשבת ולמקום מפלט עבורי - ומכל הלב. לא חשבתי שהחיבור של כל הקבוצה, 25 אנשים, יהיה כה חזק."

אלון: "ברצוני להוקיר תודה על הארגון של המסע המופלא הזה על כל הקשור בו, ובעיקר על החברים היקרים שזכיתי לפגוש ואשר ילוו אותי לכל החיים."

טלי בן שבת: "חזרתי מהמסע הזה עם תובנות אדירות. מקווה שהערכים יישארו אצלי מחודדים - הרצון לעשות טוב על מנת שיהיה פה טוב, תחושת הערבות ההדדית - שאנחנו חייבים לדאוג אחד לגורל השני, כי גורלותינו שזורים זה בזה. המדינה הזו שלנו חשובה ויקרה לאין ערוך."

"זו הייתה גאווה יחידה לצעוד שם בדגלי ישראל מטעם השער הכלכלי המוביל של ישראל - אחד המפעלים החשובים שקמו במדינה כחלק מהמפעל הציוני, וכתשובה ניצחת לצורך הנאצי שאנחנו כאן על מנת להישאר. לזכור ולא לשכוח, וללמוד לעתיד כדי שזה לא יישנה."

ניגן כל חייו בעיניים עצומות. רועי משמיע לנו את המנגינה שגוגול היה מנגן שם, מנגינה ששוברת שוב את כולנו, היושבים בדיוק כאן ושומעים בדיוק את אותה המנגינה ששמעו היורדים במדרגות בדרך אל מותם.

תומר כותב: "שמאל גוגול נשבע להקדיש את חייו ללמד ילדים לנגן במפוחית. אני זוכר אותו. הוא היה מלמד את ילדי בית הספר ברמת גן של ילדותי ואני זוכר את חברי לכיתה שלמדו אצלו, וגם את הילדה שתהיה אשתי שלמדה אצלו בחוג המפוחיות מכיתה א' ועד י"ב, וניגנה איתו בתזמורת בטקסי הזיכרון וששמעה את הסיפור הזה מגוגול בעצמו."

"המראות שראיתי באושוויץ וברקנאו כמעט לא נתפסו בעיניי כממשיים", כותב **אלון אלקריף**. "הרי איך אפשר להבין כיצד היו הגרמנים מסוגלים לקחת כל כך הרבה יהודים, לסגור אותם בחדר קטן, חנוק וצפוף ולחנוק אותם בגז? כיצד בני אדם היו מסוגלים לגרום סבל והשפלה נוראיים כל-כך לאחרים?"

מקדשים ומתרגשים

"באותו ערב ערכנו קבלת שבת שתיזכר עבורי לעוד שנים רבות קדימה. לאחר תפילות יום השישי התרכזו כל חברי המשלחת בחדר האוכל הפרטי שלנו לסעודת שבת ומזמורים כמיטב מסורת ישראל.

"לאחר הסעודה התחלנו לשיר שירי שבת, כאשר פתאום נפתחה הדלת הסמוכה שם גילינו כי בחדר האוכל הצמוד סועדת משפחה יהודית חרדית מארה"ב. ברגע ששמעו כי אנחנו מישראל, התגיגה החלה. אותה משפחה הצטרפה אלינו מיד לריקודים ולשירים והדבר גרם לי ולחברי למשלחת התרגשות רבה, תחושה של אחדות, של שמחה, של עוצמה ושל גאווה בהיותנו יהודים וישראלים, במיוחד לאור השבוע הקשה שעברנו בכלל, ואותו יום שישי בפרט."

אין לי ארץ אחרת

לאחר ליל הטיסה חזרה, לפנות בוקר, הלית שבה לביתה ולא הלכה לישון. "חיכיתי בקוצר רוח שילדי המתוקים יתעוררו, לנשק אותם, לחבק, להרגיש... בעוד כמה שעות הם יצאו ללמוד בבית הספר

אשוויץ

אשוויץ

הישגים מרשימים בספורטיאדה

הצלחות וחוויות ספורטיביות מהנות לעובדי הנמל בספורטיאדה 2016 באילת

- **אופניים** - קבוצתי: מקום שני בדרג ב'.
שייטים 420 - קבוצתי: מקום שני בבית 7.
- **קיאקים** - קבוצתי: מקום שני בטורניר הפולו קיאק בבית עליון, ומקום ראשון בשליחים בית ראשון.
- **קטרגל** - קבוצתי: מקום שני דרג עליון.
- **טניס שדה** - אישי: **דימיטרי קובל** - 2 הישגים: מקום ראשון לגילאים 40+, חצי גמר בזוגות.
- **טניס שולחן** - קבוצתי: מקום 3 בדרג ב', ופרס הקבוצה ההוגנת.

- עובדי חברת נמל אשדוד רשמו הצלחות ספורטיביות, שזיכו אותם ב-10 מדליות אישיות וקבוצתיות, במסגרת הספורטיאדה השנתית ה-36 שהתקיימה כתמיד באילת, הספורטיאדה הנה אירוע הספורט המרכזי לעובדים מאורגנים במקומות העבודה. באירוע השתתפו השנה למעלה מ-8,000 עובדים מחברות ממשלתיות, ציבוריות ופרטיות ורשויות מקומיות. חברת נמל אשדוד משתתפת באירועי הספורטיאדה מיום היווסדה, ומספר העובדים המתחרים בענפי הספורט השונים עולה משנה לשנה, וכך גם הישגי החברה.

הישגי עובדי נמל אשדוד בענפים השונים:

עובדי נמל אשדוד התחרו גם בענפי הכדורסל, הכדורשת והקליעה למטרה (בירי).

- **שחיה** - **רועי לוי**: מדליית ארד במקצים: 200 חופשי, 100 חזה ומדליית כסף במקצה 200 מעורב.

כוח נשי לסדורשת

רק לפני שנה התחילה לפעול, וכבר צוברת הישגים וחוויות מהנות ומגבשות – קבוצת מאמאנט של נשות נמל אשדוד פורצת דרך

שביניהן מירי, אשר נפלה ונפצעה ברגלה במהלך משחק.

במקביל, ספורט הכדורשת פרץ באשדוד בבתי הספר - נפתחו בבתי הספר קבוצות של אמהות שמשחקות כדורשת תחת המותג הארצי "מאמאנט" בשיתוף "הפועל" - ומייצגות את בתי הספר של ילדיהן במשחקי ליגה.

כדורשת הוא משחק כדור קבוצתי בעל מאפיינים הדומים לכדורעף, כאשר ההבדל העיקרי הוא שבמקום להדוף את הכדור במכות עילית ותחתית, תופסים את הכדור בידיים לפרק זמן של עד שנייה אחת (מקור: ויקיפדיה). לדברי מירי, מדובר ב"כדורעף עם פחות קפיצות, יותר קליל ופחות אלים מכדורסל".

שחקניות כדורשת רבות, שצברו וותק בקבוצות בבתי הספר, פנו למירי דרעי ולמיכל לוגסי, יו"ר וועד מנהל ופעילה בולטת בתחום הספורט הנשי בנמל, וביקשו מהן לפתוח קבוצת כדורשת נשית גם בנמל. באותה עת פנו למירי ולמיכל גם גורמים חיצוניים מטעם "הפועל", האחראים על המשחקים, בבקשה לפתיחת קבוצה.

תחילה אמרה מירי שהיא לא מוותרת בשום אופן על הכדורסל, אולם לאחר לחצים רבים, בשילוב המשבר בקבוצת הכדורסל, הוחלט לסגור

משהו חדש, נשי, תוסס ועוצמתי קורה בנמל בשנה האחרונה – מאמאנט – קבוצת כדורשת מגוונת ומגובשת של נשות הנמל, בנות 28-53, מטווח רחב של מקצועות נמליים - מפקידה, דרך מהנדסת ועד מנהלת בכירה. על המגרש כולן שוות. זמן קצר לאחר שהחלה הקבוצה לפעול כבר הגיעה להישגים מרשימים (מקום שני בליגה למקומות עבודה בשנה שעברה), והיא מתכוונת לכבוש עוד פסגות רבות, שבראשן – נצחון קבוצת עיריית אשדוד...

הכול התחיל בכלל בקבוצת כדורסל נשית, שיזמה מירי דרעי, העובדת הסוציאלית של הנמל, כאשר החלה את דרכה בנמל, לפני כ-20 שנה, והבחינה שבנמל פעילות רק קבוצות ספורט גבריות. מירי, בת 53 עם אנרגיות של בת 20, ספורטאית מגיל 7, שאף הגיעה להישגים בינלאומיים בענף הג'ודו (מקום שלישי בארץ, בימים שבהם המדליסטית יעל ארד הייתה במקום הראשון), נדהמה מכך שגברי הנמל יכולים לבחור בין שפע קבוצות ספורט – מכדורסל ועד טניס שולחן – ואילו לנשים הספורטיביות אין מענה. אז החליטה מירי לפתוח קבוצת כדורסל נשים, שהייתה פעילה בנמל במשך 13 שנים.

חברות קבוצת כדורשת נשים – נמל אשדוד

מרים דרעי, רינת דודיק, יהודית דינו, חגית זירד, סבטה גויכמן, שרון פאר שחור, אורית עמיר, נטלי לוי, מאיה אוזנה, דינה און, מירב אילוז זגורי, לימור גינזבורסקי, אורלי בסן פטל, הילית אמיגה, אורנה ביטון, דנה סולטן, קרן בירן-קליקה

המשבר וההזדמנות

לפני כשנתיים התחולל משבר בקבוצת הכדורסל – אחת משחקניות הקבוצה עברה מקום עבודה, שתיים נכנסו להריון ושתיים נפצעו,

אחת לשנה הקבוצה "יורדת" לספורטיאדה האילתית, ומתכוונת לחזור עם גביע, ובמיוחד לנצח את יריבתה העיקרית – קבוצת עיריית אשדוד.

האימונים והמשחקים מהווים הזדמנות פז להוציא אנרגיה, להשתחרר, ליהנות, לצאת מהבית, לקחת הפסקה מהילדים, להתחבר וגם לנצח.

ליהנות, לצאת מהבית, לקחת הפסקה מהילדים, להתחבר וגם לנצח. בטורנירים החשובים מגיעים בני המשפחות לעודד ולפרגן, ואז המשחקים הופכים לחוויה משפחתית מגבשת.

נשות הקבוצה מכירות דרך העבודה בנמל, אולם ההיכרות המעמיקה נוצרה דרך הקבוצה, וכעת הן חברות ונפגשות גם בלא קשר למשחקים, לארוחת ערב ולחוויה חברתית.

מאמן הקבוצה, **חגית רוקח**, עובד בהתנדבות, בהשראת אשתו, שאומנם אינה עובדת נמל, אך היא אחת הנשים החזקות בליגת הכדורשת האשדודית.

החברה מספקת לקבוצה ציוד והלבשה (חולצות, טייצים, ברכיות ונעלי ספורט) ומעודדת את הפעילות הגופנית המבורכת.

את קבוצת הכדורסל ולפתוח במקומה קבוצת כדורשת – "מאמאנט", שכמחצית משחקניותיה שחקו בעבר בקבוצת הכדורסל הוותיקה.

היריבה העיקרית: עיריית אשדוד

הקבוצה מתאמנת אחת לשבוע, בשעות הערב (בין 20:00 ל-22:00), על חשבון זמנן הפרטי של השחקניות. בתקופת הליגה למקומות עבודה, בין מרץ ליוני, יש גם משחק שבועי, נוסף על האימון השבועי.

בטקס סיום עונה של הליגה למקומות עבודה שהתקיים בסוף חודש ספטמבר זכתה מירי במגן הערכה והוקרה על פעילותה בתחום הכדורשת.

אחת לשנה הקבוצה "יורדת" לספורטיאדה האילתית, ומתכוונת לחזור עם גביע, ובמיוחד לנצח את יריבתה העיקרית – קבוצת עיריית אשדוד.

"בהרמת כוסית שהתקיימה לא מזמן זכינו בארוחה לרגל הישגינו", מספרת מירי. "בדברי התודה שנשאה **מיכל לוגאסי**, היא אמרה: אני לא רוצה מכן שום דבר. רק שתנצחו את עיריית אשדוד...".

מוציאות אנרגיה ומתחברות

האימונים והמשחקים מהווים הזדמנות פז להוציא אנרגיה, להשתחרר,

רוצה גם?

רוצה גם להשתתף בקבוצת מאמאנט הנמלית? צרי קשר עם מירי דרעי בטל. 08-8517633 או במייל: MIRID@ashdodport.co.il

בטורנירים החשובים מגיעים בני המשפחות לעודד ולפרגן, ואז המשחקים הופכים לחוויה משפחתית מגבשת.

קידום מעמד האישה בנמל

שש שנות פעילות לקידום מעמד האישה הגיעו לסיומן

מאת אפרת קסלר, efratk@ashdodport.co.il

מובהק וכן תפקידים ש באופן מסורתי נתפסו כ"גבריים". בנמל מועסקות כיום כ-160 נשים בלבד, המהוות כ-12% מכלל העובדים. הנשים בחברה מועסקות בסקטור מינהל בלבד בתפקידים מגוונים, למעט שתי תצפיתניות המועסקות בסקטור ים ולמעט הסוורת הראשונה שנקלטה רק לאחרונה. כמו כן, ייצוג הנשים בתפקידים ניהוליים ברמות הניהול השונות נמוך משיעורן של הנשים במינהל.

פעולות לקידום מעמד האישה

ברצוני לציין דוגמאות אחדות לצעדים שנקטנו בחברה לטובת קידום מעמד האישה: קידום חברות נשים לעמדות השפעה וקבלת החלטות, בפרט בוועדות קליטה וכן בוועדות היגוי ארגוניות שונות; העדפה מתקנת למועמדות נשים בעלות כישורים דומים למועמדים גברים; פעילויות לציון יום האישה הבינלאומי ויום המאבק באלימות נגד נשים; עמידה על זכויות נשים בעבודה; הצגת תמונת מצב סטטיסטית לגורמים שונים בנושא נשים וגברים בחברה; פרסומים רלוונטיים באמצעי התקשורת הארגוניים; דיוור לעובדות ולעובדים בחברה; הקפדה על פרסומים ארגוניים כך שינקטו בלשון של שיוויון מגדרי, פנייה לגבר/אישה, וכן שיציגו דימויים ויזואליים שיוויוניים; תערוכת נשים יוצרות; סדנת הגנה עצמית; פעילויות חדר כושר מותאמות; קורס מנהיגות נשית, שבימים אלו נערך המחזור החמישי שלו; משרות ייעודיות לנשים בתפקיד סוורת וכתובת לפניות נשים בנושאים של קידום מעמד האישה.

באחרונה אף התקיימה לראשונה ועדת קליטה שבה זומן חבר ועדה גבר כחבר נוסף בוועדה, על מנת שלא תהיה ועדה שבה חברות רק נשים, בשל החובה לייצוג הולם לשני המינים.

הישגים משותפים מתוך סולידריות

עם המינוי הקמתי את ועדת היגוי קידום מעמד האישה, הפועלת לקידום מעמד האישה בחברה באמצעות איתור צרכים, איסוף מידע, חשיבה ועשייה. חברות ועדת היגוי פעלו לאורך כל השנים מתוך איכפתיות ורצון לעשות ולשנות לטוב ואני מודה להן מכל הלב לכל אחת אישית ולכולן יחד: אורית כהן, אליס כהן, אנה לוי, אסתר לוק, בלה ינאי, ג'קלין לייבה, חן ספנקו, טל אלגזי, טלי בן שבת, יהודית דנינו, מיכל לוגסי, מיכל אילון, מימי קושמרו, מירב אילוז-זגורי, נורית פרץ, סהר אליאסי לוגסי, עמית אטיאס, ענת ברק, פלורי פייגל ורינת דודיק.

אני מאמינה שיחד ומתוך סולידריות ניתן להגיע להישגים.

ככלל, פעילות לקידום מעמד האישה היא פעילות חוצת ארגון, הנעשית הודות לשיתוף פעולה של ההנהלה והוועדים, עובדות ועובדים מחטיבות שונות וכן שיתוף פעולה עם הקהילה, למשל,

לאחר כשש שנים, ובעקבות החלטת ההנהלה, מסתיימת כהונתי כממונה על קידום מעמד האישה בחברת הנמל.

במהלך השנים האלה, שהיו מאתגרות ומעניינות מבחינתי, פעלתי במטרה לקדם את השוויון בין נשים לגברים, למנוע אפליה ואלימות כלפי נשים, להעלות מודעות לכל הנושאים האלו, לשמש כתובת לפניות לנשים ולתרום ליצירת סביבה מכבדת ובטוחה.

הכרזה שהתנוססה על הקירות ברחבי הנמל העבירה את המסרים העיקריים: שוויון הזדמנויות, סביבה בטוחה, ייצוג הולם, מאבק באלימות, מנהיגות נשית, איזון עבודה-משפחה, נקודת מבט מגדרית, היעדר אפליה, העצמה וכבוד.

מינוי חשוב במיוחד בנמל

מינוי הממונה על מעמד האישה בחברת הממשלתיות נבע מהחלטת הממשלה ובעקבות חוזר רשות החברות. חשיבות המינוי אצלנו, בחברת נמל אשדוד, היא גדולה, היות שבנמל יש רוב גברי

חקיקה מקדמת הורות שוויונית

גם החקיקה בישראל בעת האחרונה פועלת בכיוון זה: קביעת "שעת הורות" – מתן אפשרות לבני זוג לחלוק את ביניהם את שעת ההיעדרות ("שעת הנקה") שניתנה עד כה רק לעובדת במשך ארבעת החודשים מתום חופשת הלידה. כמו כן, הרחבת הזכות להיעדרות לעובד לאחר הלידה – עובד זכאי להיעדר מעבודתו במשך חמישה ימים לאחר יום הלידה של בת זוגו. נוסף על כך, לגבי שעת הורה ("שעת אם"), מדובר בזכות הורית. דהיינו, אם לעובדת קיימת זכאות מכוח תנאי העבודה הנהוגים במקום עבודתה לזכות בקשר להורות, זכות זו תהיה נתונה גם לעובד המועסק באותו מקום עבודה.

לסיכום, אני מודה על ההזדמנות שניתנה לי לפתח את התחום בנמל ולהובילו יחד עם השותפות והשותפים לדרך בשנים האחרונות. עדיין ניצבים בפני החברה אתגרים בתחום זה, ואני מאמינה שבשיתוף פעולה ובתהליך נחוש ומתמיד, נוכל להשיג את המטרה של קידום מעמד האישה ושוויון מגדרי, לטובת כלל החברה, העובדות והעובדים.

נעמת מרחב אשדוד ויועצת ראש עיריית אשדוד לקידום מעמד האישה.

רווח משותף לנשים ולגברים

בשנים האחרונות נהוג לומר "שוויון מגדרי" ולא רק "קידום מעמד האישה" מתוך מחשבה כי גם הגברים וגם הנשים ירוויחו מכך שיוכלו לעשות מה שיבחרו לעשות, מבלי שיהיו מוגבלים על ידי ציפיות חברתיות ותפקידי מגדר. בהקשר זה הוטבע המונח "ארגון תומך משפחה". מונח זה מתייחס לסביבת עבודה המעודדת איזון בין החיים המקצועיים לבין החיים הפרטיים של העובד/ת, גבר או אישה, מתוך מטרה להקל ולהפחית לחצים הנגרמים מהצורך להתמודד בו זמנית עם צרכי העבודה ועם הטיפול בבית ובמשפחה. סביבת עבודה כזו מייצרת יתרונות גם עבור הארגון – היא מגדילה את שביעות רצון העובדים ובכך מגבירה את הפרודוקטיביות בעבודה וגם תורמת לשוויון ההזדמנויות לנשים ולגברים. כמו כן, סביבת עבודה כזו טובה למשפחה, כי שני ההורים מממשים את זכותם להיות הורים.

חברת נמל אשדוד זכתה ב"אות המעסיק המתקדם" מבחינת איזון עבודה-משפחה מטעם עיריית אשדוד בשנת 2013.

פסיפס נשות הנמל

המלצה

ממליצה: טל אלגזי

סיפור כתוב במניפה / ליסה סי

"ההכנות לקשירת כפות הרגליים שלי ארכו זמן רב יותר מהמצופה. בזמן שהתרוצצתי בחוץ עם אחי, כבר החלה אימי לארוג את רצועות הבד הכחולות הארוכות שימשו תחבושות הקשירה."

במאה ה-19, כשנשים סיניות נאלצו להיכנע למסורת קשירת הרגליים ולחיי בידוד מוחלט, הן מצאו דרך אנושית ויצירתית לשמור על שפיות ולבקוע החוצה מבידודן: הן יצרו כתב סודי דרכו כתבו זו לזו מכתבים, רקמו מסרים על מניפות ומטפחות וכך הצליחו לשתף זו את זו במה שהתרחש בחייהן מתחת לפני השטח.

זהו סיפור על נשים. נשים סיניות ואולי גם נשים אחרות. נשים שחיו חיים של כניעה ללא עוררין לבעל, לחמות הרודנית ולסביבה הגברית בכלל.

זהו סיפור על שתי ילדות קטנות שדרך אותה מסורת מעוותת נקשרו זו לזו בברית נאמנות ומצאו ניחומים זו בזו בעולם שגזר עליהן ציות ושתיקה.

סיפור, המשתרע על שנים ארוכות מלמד אותנו על מנהגים מוזרים וקשים, על חיי משפחה נוקשים, על בעלים עריצים ובעלים אוהבים. אבל בעיקר – על נאמנות ואהבת אמת.

ברכות לעובדים

לידות

מאיר זוביב - הולדת הבן
אפריים גואטה - הולדת הבן
אלי סרור - הולדת הבת
לוק ניסים - הולדת הבן
אבישי אברמוביץ - הולדת הבן
אליזבט שלום - הולדת הנכדה
יוסי גוזלנד - הולדת הבן
יוסי קדוש - הולדת הבן
אברהם דהן - הולדת הבת
ישראל בן שושן - הולדת הבן
ניר עמוס - הולדת הבת
פנחס ביטון פנחס - הולדת נכדה
דוד ולדיסלב גופמן - הולדת הבת
אברהם וחנן - הולדת הבן

בר/בת מצווה

דוד סליימן - בר המצווה
עודד ערבליני - בר מצווה
אריק שטרית - בר המצווה
עמיר דורנפלד - בר המצווה
רון ביטון - בר המצווה
יוסי יפרח - בר המצווה
דקל דהאן - בר המצווה

נישואים

שאול ביטון - לנישואין
חן אדרי - לנישואין
מוריס פרטוש - נישואי הבת
ברוך גרינברג - נישואי הבן
אריה אוחיין - נישואי הבת
סימונה קדוש - נישואי הבת

לכו חפשו

צילום: אורי סנדק

יודעים היכן נמל צולמה התמונה שלפניכם?

שלחו את הפתרון לתומר שפץ: tomersp@ashdodport.co.il
בין הפותרים יוגרלו 3 ארוחות זוגיות.

יש לי מושג

מאת אורי סנדק

אטר יד-ימינו

פירוש: מי ששולט ביד שמאל יותר מאשר ביד ימין, ולכן משתמש בה יותר מאשר ביד ימין לבצוע פעולות שונות.

דוגמה: אטר יד-ימינו מניח תפילין ביד ימינו שהיא, למעשה, שמאלו.

מקור: ויקם ה' להם מושע את-אהוד בן-גכא בן-הימיני, איש אטר יד-ימינו [שופטים ג טו]